

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
Széchenyi-utca 45-ik szám. SZELÉNYI és TÁRSA nyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
RUTTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
Egész évre 10 kor. Félévre 5 kor. Negyedévre 2.50 kor
Egyes szám ára 14 fill.

Magyar kereskedők és a magyar ipar.

— Három czikk. —

I.

A ki figyelemmel olvassa a magyar lapokat, bizonyára észrevette, hogy az osztrák kereskedők hirdetései egy idő óta félelmesen megsaporodtak azokban. Lessner, Stikarofszky és annyi más, majdnem napról-napra ott pompáznak óriási hirdetésekkel és csábítják a magyar vevőket az osztrák piacra.

Az osztrák kereskedők ez a térfoglalása nem valami örvendetes jelenség, mert azt bizonyítja, hogy az osztrák nem csak a magyar ipar fejlődését teszi lehetetlenné, hanem a már kifejlődött kereskedelmünket is kezdi tönkretenni. Hozzá fogott ahhoz, hogy a magyar fogyasztó közönséget a magyar kereskedők kezéről elhódítsa.

Az osztrák nagykereskedők mintás dobozait követik a megrendelések, az *ötkilós póstai csomagok*, melyekkel a bécsiek, brünniek és csehek valósággal elárasztják a magyar póstahivatalokat. Az előzékeny osztrákok még magyar levelezést is elfogadnak s ha pénzzel kopogtatunk náluk, nem tiltják el nyelvünket, mint a hadsereg pl. a „jelen“ használatát.

E közben a magyar kereskedő helyzete mind válságosabbá lesz. A magyar fogyasztó közönség hova tovább mind jobban fejébe veszi azt a bornirtságot, hogy Bécsben olcsóbban lehet vásárolni, mint Magyarországon. Pedig hát nem úgy van, mert pl. a *bécsi kereskedő is ugyan attól a gyárostól vásárol, a kitől a magyar*, s az osztrák gyáros egy garassal sem adja olcsóbban gyártmányát az ő honfi társának, mint a magyarnak. A miskolczi kereskedő tehát — feltéve, hogy szolid — olcsóbban adhatja az áruját, mint a bécsi, mert ott a megélhetés, boltbér stb. drágább, mint nálunk; ezt a drágasági különbözetet pedig a vevő közönségnek kell megfizetnie.

Milyen olcsó, milyen potom ár! Így kiált fel a mi könnyen félrevezethető magyar közönségünk az osztrák mintákra pillantva. Azt persze nem tudja, hogy ezek a potom áron hirdetett dolgok részben divatját multa ugynevezett bovli áruk, melyeken még veszteséggel is tul kell adni a kereskedőnek, s melyeket idehaza is éppen olyan olcsón megkaphatna, mint amott; másrészt pedig semmit érő, rongy áruk, melyek olcsóságuk daczára is drágák, mert nem tartósak, utánzatok és nem valódiak.

Ha kapacitálni próbáljuk az ilyen elvakított embereket, ha a hazafiságukra apellálunk, rendesen azt felelik, hogy hazafiságból nem fizetik drágábban a honi gyártmányt, mint a külföldit és csupa hazafiságból nem vásárolnak a belföldi kereskedőktől, mikor a portékát Bécsben első kézből (?) kaphatják. Pedig, a mit fent is megjegyeztem, úgy az osztrák, mint a magyar kereskedő ugyan attól az osztrák gyárostól kapja az áruját, következőleg ő is éppen úgy első kézből árul, mint amaz.

Igy aztán a vevő közönségnek az a része, a *mely készpénzzel szokot vásárolni*, csupa előítéletből kiküldi a pénzt külföldre. Nem gondolja meg, hogy minden egyes krajczárral, a mit oda küldött, szegényebb lesz az ő ugyis koldus hazája. Nem gondolja meg, hogy attól a közvetítési díjtól, mely az osztrák kereskedő zsebébe folyt, megfosztotta az ő honfitársát, aki pedig a terhes adókat együtt segít neki kinyögni, hogy kvóta képében azt is a rabló osztráknak adjuk. Nem gondolja meg, hogy az osztrák kereskedő, a magyar fogyasztás után is *az osztrák kincstárnak fizeti az adót* s még ezzel is megrövidíti hazánkat.

Marad aztán a belföldi kereskedő számára a leapadott vásárló közönségnek az a kétes értékű része, *mely hitelben szokott vásárolni*. És a kereskedők — hogy elhessenek — kénytelenek az ilyen irreális vevőknek is árut adni. Ez okozza azt a sok esődöt, mely annyira pusztít a magyar kereskedelmi világban. Jönnek a lejáratok, az adósok a kereskedőnek nem fizetnek, a hitelezők nem várnak s a vége: becsületes munka, tudás és jogosult reményeknek a csufos kudarcza . . .

De vajjon a kereskedők illethetik-e a hazafiatlanság jogos szemrehányásával azt a fogyasztó közönséget, mely tőlük és a hazától elfordul? Vajjon különbek-e ők azoknál hazafiságban, a kiknek szemrehányásokat tesznek? Mutattak-e ők a fogyasztó közönségnek példát arra, hogy *ragaszkodjék első sorban ahhoz, a mi magyar* s legyen legalább annyi józansága, hogy egyenlő feltételek mellett előnyt adjon a hazai gyártmányoknak? Igyekeztek-e ők népszerűvé tenni a magyar árut, próbáltak-e propagandát csinálni a mi gyárainknak? Igen vagy nem? Mert ha nem: akkor semmijük szemrehányással illetni azokat, a kiknél ők semmiben sem különbek.

Sajnos, a magyar kereskedők sem voltak jobbak a magyar fogyasztóknál, *de sőt rosszabbak*, mert ők mutatták meg az utat, melyen most a magyar fogyasztó közönség halad; ők voltak azok, kik internacziionalis hajlamaik folytán vagy csupa megszokásból előnyt adtak az osztrák árunak és pedig nemcsak egyenlő jóság mellett, de — miként a Hegedüs Sándorné által nyilvánosságra hozott famozus eset a pozsonyi kefégyárral ezt bizonyítja — gyakran akkor is, ha az osztrák áru drágább és silányabb volt, mint a mienk. Szégyen kimondani, de úgy van: a magyar iparosnak még a legkitünőbb gyártmányok mellett is el kell tagadni a magyar származását, ha a saját hazájában boldogulni akar. A gyártmány szoliditásánál sokkal többet ér egy kis humbug: ha a magyar eredet eltagadásával egy angol nevet és egy angol várost nyomtatunk a portékánkra.

Be vannak-e vezetve a Vaszlolics-féle kitünő stósi késárak a mi vasüzleteinkbe? A Rigler Ede gyártmányait, a Löwy-féle zsolnai posztót vagy a Scherg Vilmos páratlan jóságú brassói posztóját, a Wein Károly kézmárki vásznát és annyi más magyar gyárnak a kifogástalan jóságú és áru gyártmányait pártolták-e a kereskedőink? A Schuller-féle magyar pennákat miért nem vezetik be üzleteikbe a mi könyvkereskedőink? Miért hozatják a mi fűszerkereskedőink csupa megszokásból az osztrák krokodil gyufát vagy az augsburgi törökardos védjegyű gyufát, mikor van teljesen kifogástalan gyártmányunk Temesváron?

Nálunk e tekintetben nincs mit a kereskedők a vevők szemére hányjanak, mert egyformán érzéketlen mind a két fél a helyesen felfogott nemzeti érdekek iránt. Igen, mert még akkor sem ragaszkodunk a magyar gyártmányhoz, mikor a józan számítás tőlük egyenesen ezt kívánja.

S a végeredmény az, hogy hazánkból a pénz hova-tovább külföldi árukért mind jobban és jobban a külföldre vándorol. Lassan, de biztos tempóban közelünk az anyagi elzülles felé, melynek legelső sorban is a kereskedők adják meg az arát. Mert végeredményben minden bukott existenciával nekik uszik el egy sereg pénzük Koldus országnak koldus a kereskedője is.

Az olcsón eladott nyers terményeket: a gyapjút, bőrt feldolgova posztónak és cipőnek, drágán fizetjük a vissza-

hozatalakor. Gazdagszik a brünni posztógyáros, a mödlingi és karlsbadi cipőgyáros és züllik a nemzet vagyoniilag.

A magyar nemzet vagyona földbirtokban van elhelyezve s ma már odajutottunk, hogy a magyar föld értékének $\frac{4}{5}$ részéig adóssággal meg van terhelve. Az általános elszegényedés óriási fokát mutatja az, hogy Zemplén megyéből az alispáni jelentés szerint három hónap alatt tizezer ember vándorolt ki Amerikába és ugyanennyi idő alatt szintén 10 ezer Sárosból. Ezekben a megyékben tehát 3 hónap alatt 10—10 ezer vevőt veszítettek a kereskedők és ugyanannyi munkás kezét a haza.

Előbb kivándorol a pénz, azután az ember. . . És így lesz ez mindaddig, míg a felébredő nemzeti öntudat ki nem mondja azt a hatalmas szót, hogy a magyar föld és a magyar munka terményeire első sorban magyar ember tarthat számot; míg át nem látjuk azt a nagy igazságot, hogy az anyagi elzüllés örvényét el nem kerülhetjük, ha iparunk nem lesz. Mert ha a pénz benn forog az ország lakói: a magyar gyáros, a munkás, a boltos és a fogyasztó között, akkor nemcsak nem szegényedünk, de gazdagodunk, minthogy a gyár gazdagságot, forgalmat teremt azon a környéken, a hol felállítják és pénzt hoz az országba idegenből is. Mert hiszen a gyárak maguk is növelik a fogyasztó közönséget. Vegyük pl. hogy Miskolc környékén egy kalapgyárat állítanak fel, mely 100 képzetebb embert és 2000 munkást foglalkoztat. Ennek a 2100 ember mindenkinek kell ruházat, cipő, vászon; a gyerekeinek könyv, írka s természetesen mindent Miskolcra szereznek be. Tehát a gyár maga teremte a kereskedőnek fogyasztó közönséget, — ha létesülhetne. Létesül pedig okvetlen, ha a közönség és a kereskedők tisztán józan számításból, közös erővel törnek a cél felé.

Hogy azonban ezt a célt elérhessük, szívünk minden idegszálát át kell hatnia a sovinizmusnak. Mindent a hazáért és a magyarságért, semmit az idegenért és az idegennek; mindent a magyar iparért és a magyar kereskedőért, semmit a minket gyalázó cseheknek és a többi osztrák rablóknak: ez legyen a jelszó. Azok szőgyeljék magukat, a kik e tekintetben is nem sovének; a kik képesek léhaságból és tudatlanságból a nemzeti munka eredményét elvesztegetni az osztrák ipar rongyaiért. Lükettető, erős nemzeti érzés nagygyá tesz kicsiny dolgokat és fenntart kis népeket is, mint a burok lélekemelő példája igazolja. Félre a közönnyel és a kozmopolitizmus, mely minden szent ügynek a megölője. Mert igaza van Turgenyevnek abban, hogy: „A kozmopolitizmus ostobaság, a kozmopolita — semmi; a nemzetiség keretén kívül se művészet, se igazság, de még csak elképzelhető élet nincs: csupa tehetetlenség és tagadás.”

Aristogiton.

Tanító mint lapszerkesztő.

Magyarországon a tanítót egy kategóriába számítják a kocsisokkal, béresekkel. Bocsnát e kifejezésért, nem úgy értettem, hogy szellemi nivójuk egyenrangú a Jakus kocsissal és a Miska csordással. Oh nem, szellemileg sokat kívánunk tőlük, de fizetésük annyi, mint X. gróf kocsisának, vagy Y. földbirtokos béresének.

Ezen a nyomorult állapoton nem tudott segíteni se Trefort, se Csáky, se a frázisokban utazó Wlassits. A tanítók barátjának nevezi magát ő kegyelmesége, sőt tömjénezeteni magát el elmegy a tanítók közé, de hogy ő értők, a javukra tenne valamit: még nem fordult elő. A Dinsztli lajdinánt üres fejű han-

dabandájáért, s hányaveti kardcsörömpöléséért milliókat dob ki az állam, de a tanítókért semmit. A tanító a vidéken 300 frttal nyomorog, nagyobb városban 5—600 frtot „élvez“, s csak Budapest főváros fizeti némileg jobban a tanítókat.

Pedig a tanítóktól sokat megkivánnak. Legyen az jó paedagógus, járasson egy tuczat szaklapot, éljen hivatásának, adakozzék jobbra-balra tanügyi czélokra, vonja el az utolsó falatot magától, de áldozzon a tanügy oltárára. Mikor pedig a tanító mindezeknek meg akar felelni, s ez okból mellékfoglalkozást keres, hogy némileg tengesse nyomoruságos életét, akkor jön egy dölyfös miniszteri rendelet, mely kimondja, hogy a tanítónak semmiféle mellékfoglalkozást a tanításon kívül üzni nem szabad.

A többek közt Wlassits tata, a tanítók állítólagos barátja, most ujabban kiadott rendeletében határozottan kimondta, hogy *tanító még lapszerkesztő se lehet*. Uramfia, hát p. o. vidéken ki legyen? A pap? Hisz ez nem rá; a jegyző? Mióta házassági ügyekben dolgoznak, nem is kívánható, hogy idejüket erre szenteljék. Hát ki? A harangozó talán, a béres, az asztalos, a bakter? Ki legyen? Erre feleljen Wlassits tata, *a tanítók nagy barátja!* Vagy talán a tanítói állással össze nem fér a lapszerkesztés? Hát az orvosnak, megyei jegyzőnek, ügyvédnek, papnak állásával összefér? Ha igen, akkor összefér a tanítóéval is *és ez okból követeljük a hazai összes tanítóság nevében e mélyen sértő rendelet sürgős visszavonását*. A tanítót Németországban nagyrabecsülik, még a Reichsrathban is helyet szorítanak neki; nálunk? Elnyomják. Ha valamely tanító az irodalmi téren érvényesül, az száka a nagyfejúk szemében, mert azt vélik, hogy a tanítónak nem szabad eszmeköréből kiemelkednie, szárnyait lenyesegetik. Jókai azt mondta, hogy *Magyar-*

TÁRCZA.

A vén szülőház.

*Mikor szülőföldemre térek
S az iskolát elhagyhatom;
Mikor vágyó bensőm hevének
A csendes enyhet adhatom:
Köztetek lelkeim igazán;
S az élet terhét úgy nem érzem,
Anyám testvéreim!*

*Nem mintha épen nagyra vágytam,
Hisz oly csekélyek vágyaim;
— Olthont találni kis családnál,
S valóvá tenni álmaim; —
Nyugodtságom mégsem találom,
Ott enyhülök meg őstanyámon,
Anyám, testvéreim! —*

*Az ócska ház, melyben születtem,
Nem hagyja szívem hidegen.
A szeretet long ott felettem,
Nincs semmi, semmi idegen!
Ez ősi házunk még a révpárt,
Szeretni a szívem felé tart,
Anyám, testvéreim! —*

*Ha máshol minden elhagy engem
S nem érez senki énvelem;
Ha kétség támad a szívemben,
Hogy a világ könyörtelen:*

*Jó szívetekkel várva-vártok,
Enyhítésemre szót találtok,
Anyám, testvéreim!*

*Rég elszakított életutam
Az otthontól és töletek.
Azóta szívem elborultam
Méguntam a küzdelmeket.
Betöltetlen marad a vágya,
Az őslakocskát áldva-áldja, —
Anyám testvéreim! —*

*Ott érzem én magam nyugodtan,
Köztetek, rémült falak! —
Gondok, bajok közé jutottan —
Meglátni úgy óhajtalak! —
Új tűzhelyet sorsom nem enged . . .
Jó lelketek derít, melenget,
Anyám, testvéreim! —*

Tóth Benő.

Az első muri.

— A „Szabadság“ eredeti tárczája. —

Közszeghy István.

Igy ni! A címét már leirtam.
Azonban szeretettel kérem önöket, ne méltóztassanak félreérteni! Itt nem az én első murimról lesz szó, hanem arról az első muriról, melyet a „Vörös nyakkendősök

asztaltársasága“ a „Vörös ökör“-ben 1900. január 6-án — tehát a kötelező koronaszámítás első évében — megcselekedett

Ugy-e, kérem alásan sok mindenféle murit láttak már önök? . . . Meghiszem. Azonban még ilyet nem láttak! Az eleje annyira rendes volt, hogy arról nem érdemes beszélni. Czankóval kezdődött. Következett rá miskolczi óbor. Majd fellépett egy cigánybanda, mely a bor hatását és jókedvet jelentékenyen fokozta. Azután következtek különféle jó borok: — tarczali-, érmelléki-, villányi-egri . . . stb.

Ettek, ittak. A banda húzta. A hangulat nagyszerű volt. Daloltak. Ha a dalba belefáradtak, már a lábuk tánczolt az asztal alatt. Majd felugráltak az asztal mellől és először magánosan tánczoltak tapsolva és fityet hányva, — később párosan forgozódtak.

— Ejh fiuk! Nem ér ez így semmit! — méltatlankodott a kis zömök Szabó, azzal egyet került — fordult és a szemrevaló barna pinczérnővel tért vissza karonfogva.

Most már azt forgattak sorba. Mig egygyel tánczolt, a többi nézte, biztatta. Hát persze ez is jó volt; de mit ért, ha csak egy tánczosnő volt. Egy mindig csak egy.

országot még egyszer meg kell hódítani s ez a tanítóságra vár. Igen ám, de a kiéhezett tanítókkal nem fogjátok Magyarországot meghódítani. Most pedig, hogy még ez utolsó falatot is kiveszitek némelyik irodalmilag képzett tanító szájából, az utókor titeket fog okolni és korholni s hiába menti majd a nagy Wlassits, ki a tanítók borából is szokott inni, hogy ő helyesen cselekedett, az ország közvéleménye kivétel nélkül elítéli.

Amugy is nehéz a tanítói pálya. Nemesak a hivatással járó nehézségek gátolják, de az előléptetés lehetetlen náluk. A tanítóból mi lehet? Igazgató s minden ezredikből tanfelügyelő. (Most már az se, mert a nagy Wlassits jogszokat nevez ki. Szerk.) A papból püspök, a katonából — most már ujabban a közlegényből is — generális, a mérnökből vasuti főfelügyelő vagy igazgató, az ügyvédből, jogászból miniszter, az orvosból egyetemi tanár vagy min. tanácsos, az íróból akadémiai tag lehet, szóval minden állásból lehet fokozatosan előrehaladni, csak a tanító marad mindig tanító, holta napjáig.

Az oly szomorú társadalmi helyzetet még megnehezíteni abszurdum s már hibázott Csáky gróf is, ki 1890. febr. 17-én azt a rendeletet adta ki, hogy a tanító csak miniszteri engedéllyel lehet lapszerkesztő. Még ebbe beletörődtek valahogy a tanítók, mert alig volt eset, hogy valakitől az engedélyt megtagadták volna.

És most a jog, törvény és igazság hamis századában Bánffy egyik maradáka, a nagy Wlassits, ezt a kedvezményt is megvonta a tanítóól. Csakhogy — mivel Magyarországon mintegy 400 tanítóól vonták meg a lapszerkesztési engedélyt — ebbe a tanítóság nem nyugszik bele és törvényhozás útján fogja követelni a rendelet visszavonását. A képviselőházban pedig nyilván inter-

pelláció tárgya lesz ez a Wlassits-féle csodabogár, mely a tanítóság intellektuális erejét töben elmetszi. Tanító ezen csak tanügyi lapot szerkeszthet, de társadalmi nem. Lehet, hogy egyesek visszaéltek a lapszerkesztői minőséggel, de ezért az összeséget sújtani dőreség.

Mig bennem egy szikra erő leszen, mig tollam gondolataimat papirosra tudja vetni, mig eszmélek, mig gondolkodom, mindig az igazak és elnyomottak ügyét fogom védeni. Mert bár én is ember vagyok, megölhetnek, bezárhatnak sajtóvétségért, de a tollat kicsavarni nem fogják soha, gondolataimat lenyügözni nem lesz képes semmiféle hatalom.

Mártonffy Imre.

Ádám, hol vagy?!

Maholnap már csaknem egy éve lesz, hogy megalakult a rekonstruált borsod-miskolci közművelődési egyesület és csodák csodája, még eddig egy árva szót sem halatott magáról. Nem tudjuk, jó e vagy rossz néven fogja-e venni ennek az élő halott egyesületnek a vezetősége, a kiket alább majd elmondunk, de hát bennünket az a siri csend és mély hallgatás, mely ezt az egyesületet megalakulása napjától már mindjárt körövezte, arra a kötelességre készítet, hogy egy és más irányban, a mikor kérdéseket intézünk, egyszersmind meg is kérjük az arra való választ azoktól, a kiket ez már megillet.

Az elmúlt év nyarán megalakították az új egyesületet. Óriási agitáció keletkezett a program nyomában. A közönség azon reményben, hogy a program nem marad örökké program, hanem az fokozatosan be is lesz váltva, csoportosan csatlakozott a közművelődés új zászlója alatt. Reményében azonban mindenki csalódott. Az aláírási iver nyomán a tagsági díjak tetemes része be lett fizetve, a fizetést erőlyesen forszirozta az egyesület; a fizetésen és forszirozáson kívül egyéb sem történt.

A mily körülmények között ez az új egyesület megalakult, még a régi egyesület létezése idejéből megmaradt pessimizmusunk folytán bizonyos előítélettel voltunk eltelve. Ugy látszik, hogy előérzetünk nem csalt.

De akkor mégis reményeltünk és ebben a reményünkben támogattuk tőlünk telhetőleg, hisz városunk és megyénk társadalmi életének emelése, intenzivitásának megalapítása lebegett szemünk előtt. Azt hittük, hogy az új egyesület szellemi súlyánál fogva összekötő kapcsolatot fog képezni társadalmunk különvált és széthúzó elemei között, hogy társadalmi életünk sivárságát a rendelkezésére álló minden eszközzel elsimitani, eltüntetni fog igyekezni. Hónapok multak el és még egy lépés sem történt, a mi igazolná létét, létjogosultságát. Pedig hiányzó tényező lett volna!

Az egész országban mindenütt pang a társadalmi élet, nálunk sincs máskülönb, sőt talán még rosszabbul, mint másutt. Az emberek mitsem akarnak társadalmi uton létrehozni. Mindent az államra tolnak, tőle várják a mai rossz viszonyok megváltását. Kétségtelen, hogy e tekintetben igen sok feladat hárul az államra, de mindent tőle várni, ha nem is dőreség, de legalább is a saját magunk értékének, egyéni súlyának a meg nem becslése. E tekintetben bizony elvként fogadhatjuk el azt a magyar közmondást, segits magadon és az Isten is megsegít.

Az a program, melyet az új közművelődési egyesület maga elé tűzött, nem csak szórakoztató, mulattató és az irodalom körébe tartozó dolgokat praecizizozott, hanem olyanokat is, melyek karöltve bár ezekkel, de a nép bizonyos művelődési körét is magukba foglalják.

A régi közművelődési egyesület működése nem terjedt túl egy pár szórakoztató estén, kétségtelen, hogy az új egyesületre, mely egész Borsodmegyét felvette működése teréül, nagyobb feladat várt. Hisz nálunk a közművelődési egyesület célja nem abban áll, mint nemzetiségi vidékeken: a nép magyarosításából — ámbar megyékben erre is volna terrenum helylyel közzel, hanem a nemzeti művelődésnek magasabb szempontból való terjesztéséből. A mi közönségünk, hogy főképp városunk közönségéről szóljunk, nincsen rászorulva a közművelődési egyesületnek olyan féle művelődés terjesztésére, mint a melyet a multban mutatott fel a régi egyesület. A városban is más eszközöket kíván a nemzeti közművelődés, a vidéken is.

Megvalljuk, hogy a megalapítás alkalmával azt tapasztaltuk, hogy eszközök megválasztásában igen jó utra tért az egyesület. Tudomásunk szerint az új egyesület feladata az lett volna, hogy a kellemes, szórakoztató,

Utóvégre csakugyan kimerült és megszökött. Megunta a dicsőséget.

A fiuk leültek a kis kerek asztal mellé. Hat zsebkendő jelent meg a láthatáron, melyeknek tulajdonosai nagy buzgósággal igyekeztek letörölni a táncz eredményét: a makacsul gyöngyöző verejtéket. A kedves kis szoba, melyben a törzsvendégek már oly sok vidám órát töltöttek, borgőzzel és finom porral telt meg. —

Kissé lecsendesültek a fiuk. Megkivánták a cigányokat is, a kik azután egy szép hallgatósba kezdtek. De a szilaj nótá ismet szilaj keringésbe hozta a „vörös nyakkendő” véret.

— Fiuk, szeretnétek még tánczolni? — szólalt meg Szőke Tóni, a leghosszabb vörös nyakkendő.

— De még menyire! — felelének karban.

— Van egy eszmém . . .

— Kivele? Haljuk! . . . zugának.

— A legjózanabb tagokból alakítsunk küldöttséget, a mely kérje meg a „Vörös ökröt”, akarom mondani a tulajdonosát: Bodor Máté uramat, miszerint egy pár fordulóra engedje át a három előadó leányát . . .

— Nagyszerű eszme! — helyeslé tap-solva a kompánia.

A küldöttség, melynek szónoka Szőke Tóni, a másik tagja pedig Szabó Bandi volt, sikerrel oldotta meg feladatát, mert csakugyan a három tánczosnővel tért vissza, kiket édes anyjuk gardirozott. Tehát a törzsvendégek győztek. Első az üzlet, a vendéglős nem merte kérésüket megtagadni, pláne az első murin.

Egy hatalmas eljen fogadta a belépőket. A muri vigan folyt. Három — három vörös nyakkendő felváltva tánczoltatta a leányokat, mert hatan voltak. De mikor már a tekintetek igen bizalmasak és csillogók voltak a szemek és a leányok is édesen mosolyogva pihentek, a mamajok közbevagott egy — „elég legyen”-nel — és elvitte a leányait.

A fiuk ismét magukra maradtak.

Ittak és daloltak. A jókedv telőpontját érte el. Tornászni kezdtek a széken és furcsa egyensúlyozási mutatványokat vittek véghez. Csak Szerdai Pali ült az asztalnál és nevette a többieket. Egyszer csak kihívólag odaszólt nekik:

— Ez mind semmi! Azt tegyétek meg, a mit én szoktam jókedvemben. Megiszom egy üveg egri bikavért és utána megeszem az üveget . . .

— Az lehetetlen! — szóltak elszörnyűkődve karban.

— Dehogy lehetetlen! Ki mer fogadni?

Hé! Pinczér! Egy üveg bikavért!

— Akárki, pajtás! — szól közbe Tóni —

Tízet teszek egy ellen . . . akár én is . . .

— Áll a fogadás, — viszonzá Szerdai.

Azután dalogatás közben iszogatta a veres bort. Mikor végére járt, leszakította az üveg száját és elkezdte enni az üveget. Rágtá, örölte az üveget. Borzasztó volt nézni. A cigányok keresztet is vetettek. És az üveg fogyott. Mikor kissé véres lett a nyelve, a pajtások nem engedték tovább enni. Bizony megette felét, Csak a szája és a jókora darab üvegenek maradt meg.

Megnyerte a fogadást. Ugy, mint máskor.

Ez a Szerdai Pali magas, sápadt arcú ifjú volt, kifejtett izmokkal, vas fogakkal. A krajczárt is ketté tudta harapni. Én egy ízben Kassán láttam, hogy ette az üveget.

Azután a kompánia fekete kávé rendelt: haza készült.

Sűrű, füstös, poros levegőben ült az asztaltársaság. Szivarhamu, piros foltok tarkíták az asztal abroszát, melyen üvegcserepek és kiürült palaczkok heverték szanaszét.

de a mellett társadalmi érdekeket is szem előtt tartó estei által erős városi társadalmi rendet alkotott volna meg városunkban, a melynek minden tagja tehetségéhez képest hozzájárult volna a cél kivételéhez, míg ellenben a vidéken ugyanezt a célt főképp a vidéki nép értelmi súlyának kidomborításának céljával eleinte mulattató felolvasások, hogy úgy mondjuk, a vándor előadások által szolgálta volna, a melyre mindig akadt volna — városunkban — aldozatkész ember.

De hát ugy látszik, igen magas eszmények voltak ezek az új közművelődési egy-letnek; olyan magasak, hogy meg sem kíséreltette ezeket. Pedig nem csak kísérlet, hanem a tettek ideje is lejár maholnap. Városi társadalmi élet csak a téli szeziónban lehet, a télnek pedig maholnap vége lesz. Megmutatta-e az egyesület, hogy komoly céljai és terve van? Nem! De nem is esoda, a kik benne a vezérszerepet viszik, azok legnagyobb része nem arra való, hogy a szó igazi és benső értelmében vezérszerepet játszanak. Sokkal kényelmesebb, senkihez ilyen magasabb cél fel tudnának vagy akarnának fogni.

Ez pedig sehogy sincs rendjén! Mert ha csak semmittevésre alakult ez az egyesület, úgy városunk reputációja érdekében jobb lett volna, ha egyáltalán létre sem jön, mert ebben az esetben azon reményben is ringathatók magunkat, hogy ha alakítanak egy ilyet, az tudna is tevékeny lenni.

Nagy kár, hogy a kiknek a megalakulás alkalmával volt kedvük a működéshez, azok később félre állottak az utóból, hogy a kik ambícióból készek lettek volna a legtávolabb menő agitációra és működésre, azokat az egyesület vezetősége egyszerűen észre sem vette.

Nem tudjuk, hogy ezeketán, miután már egy év vagy annak éppen a téli, tehát a legalkalmasabb ideje már csaknem elmúlt, miután már ilyen hosszú idő teljesen nyomtalanul repült el az egyesület felett, mit is akar, mit is vár még hát ez az egyesület? Az egész közönség nagy kíváncsisággal várja azt az időpontot, mikor valami életjelt ad magáról ez a szervezet. Nehogy pedig ez a végtelenségig terjedjen, bátrak voltunk megkérdezni, úgy, mint az a színpadon szokás: Ádám, hol vagy? Hát ha majd megkajjuk az olyan választ, hogy: itt vagyok. Hisz a teljes operette szerepléshez csak ez

hiányzik, csak ilyen szereplésre áhítozik. Ehhez azonban már volna és van is szava annak a közönségnek, a mely a tagsági díjakkal hozzájárult létesítéséhez.

Ignoramus et ignorabimus!

Irta: *Köszegi Armand.*

II.

Error. (Folytatás.)

Az emberi nem minden küzdelme, viharjal járó, vérben gázoló sok, nagy forradalma, tovább-tovább rohanó, soha meg nem álló eszmeáramlata, szóval egész kulturája — a hogy a történelem mutatja — nem egyéb, mint a jónak elvetése, a jobbnak keresése, de a legjobbnak soha föl nem találása.

Vannak közkeletű hazugságok, a melyeket mindig ajkunkon hordunk, amitva velük magunkat és másokat. Ilyen a szerelem, a szeretet és a boldogság. Nincs szeretet, csak önszeretet, nincs szerelem, csak állítás, nincs boldogság, csak vágy a boldogság után. — Nagyon, de nagyon gyarlók vagyunk. Emberek vagyunk.

Igazságot ne kívánjatok. Igazság nincs, csak kisebb-nagyobb fokú subjectivitás. A legkisebb subjectivitást, mely a dolgok vizsgálatában már közel jár az *En* megtagadásához, nevezhetjük az igazság látszatának.

A gyermekét szülő anya — azt mondja a phisiologia — ez állapotában gyakran transcoricus örültségben szenved, mely jön és megy hirtelen. — Ilyen örültségben szenved a küzdő emberiség is, midőn forradalmait éli, melyek világra hozzák nagy igazságait és eszméit, melyeket a néplelék lappangva táplált és normális módon könyölvánítani nem tudott.

Minél nagyobb és igazabb valamely eszme vagy tan, annál hevesebb és nagyobb az érte csatázó szenvedély.

De a szenvedély és az önös érdek meghamisít minden igazságot.

Igy minden eszme csak addig igaz és lelkesítő, míg megvalósításáért küzdünk, de mihelyt megvalósulnak, mi több, állandósulnak, maguk az alkotók sem ismernek rájuk s kételkedve fordulnak el tőlük, mint az anya, ha felmutatják neki vérrel és szennyvel borított ujszülöttjét.

— Mert nem méltóztatott ergedni szóhoz juthatni . . . viszonzá a pinczér két orcáját tapogatva.

— Ne czirogassa már no azt a két valuta blattot! Majd fiastromot adok rá! Egészen elfeledtem, hogy január egytől már koronaszámítás járja. Mutassa csak azt a számlát . . .

Tóni összeadta még egyszer, kettővel elosztotta, még a próbáját is megcsinálta. Persze lett nagy nevetés. És a 18 frt 36 krt kifizette.

— Azért is a mért szimplán fizettem, de maga dupla fiastromot kap — végzé be Tóni, egy-egy ötöst ragasztva a piros dobokra, melyek a pinczér arcán emelkedének.

A banda is kapott egy ötöst. A pinczér piros két arczára öröm és mosoly ült, kezét morzsolgatva hajlongott és így szólt:

— Ajánlom magamat! Legyen ismét mielőbb szerencsénk . . .

De mikor észrevette, hogy a borralaló, két darab egy-egy filléresből áll, hát torkán akadt a szó és savanyu arcot vágva vakarta meg a füle tüvét.

Utoljára is Szóke Tóni nevetett.

A philosophiának, mely a létező dolgok és ezek együttthatásának ismeretére törekszik, mindig szem előtt kell tartania azt, hogy a mi nem létezik, azt fölösleges tagadni, mint viszont, hogy csupán tagadás által a létező nem válik nem létezővé.

Nincsen olyan igazság, a miben valami hazugság ne volna s nincsen olyan hazugság, a miben valami igazság ne volna.

Mi a társaság?

A hány ember, annyi önzés, hiúság, szenvedély és gyengeség egy csomóban, mely egymással vitáz, versenyez és harcol szüntelen. Mind érvényesülni akar. Ha közibe lépsz, légy szerény, de ne igénytelen. Légy okos, de ne okoskodó s légy színész, hogy azt mutathasd, a minek látni mások szeretnének. Lesd ki gyengéiket s ez lesz erősséged, hizelegj hiúságaiknak és szeretni fognak. Igazi valódat takard el mindig.

Ha velük beszélsz, róluk szólj.

Másokat ne ócsárolj, magadat ne dicsérd. Ne szólj, mikor hallgathatsz s ha szólnod kell, csak azt mondd, a mit ők mondanának.

Ezt meg kell tenned s emyit meg is tehetsz a társaságnak, mely méltó tagjának fog elismerni azért, a mi lehet, reád nézve hizelegj vagy nem hizelegj, de feltétlenül szükséges, mert társaság nélkül az ember ép úgy nem élhet, mint a vízi állat víz nélkül, melyben született, lélekezik, táplálkozik és gyarapodik. — Az ázalag, ha élni akar, nem lehet nagyobb a vizezseppnél, mely befogadta.

Ez a társaság!

A könyv csak víz, a szó csak hang. A legnagyobb, a legigazabb fájdalom az, melynek sem könnye, sem jajsava nincsen.

Nagy emberek nincsenek, csak igen szerencsés vagy szerencsétlen emberek, kik az átlaghoz egyben-másban nem hasonlítanak s kiket ezért a tömeg vagy ünnepel, vagy üldöz, de sohasem ismer, mert ha ismerné, se nem ünnepezné, se nem üldözné őket.

Ne hazudjál! Ezt nem mondhatom. De ne hazudjál, ha nem szükséges! Ezt mondhatom és mondom is.

Az ethica állithat fel absolut törvényeket, de ezeknek érvényét az élet szabja meg, mely a hazugságot bizonyos mértékben ép úgy megkivánja, mint az igazságot. Egyik sem jó, ha kizárólagos uralomra kap. Ha csak hazugság volna közöttünk, nem ismerünk egymást, a dolgokat, céljainkat, s miközben egymást folytonosan csalnók, végeredményben lehetetlenné válnék az emberi haladás. — Ha csak kizárólag az igazság uralkodnék földi téreinken, s nem ismernénk hazugságot is, akkor öökös ellensége volna egyik ember a másiknak, elviselhetlenné válna az élet és együttműködés, melynek egymással összekapcsolt és egymásra utalt szervei vagyunk.

Tehát sem az igazság, sem a hazugság nem hiányozhatik teljesen.

A rohanó locomotivban nemcsak működő gőz van, a mi hajtja, hanem az is, a mi belőle válik, fáradt gőz. A fáradt gőzt a józan gépésznek ép úgy nem szabad elzárnia, hanem ki kell bocsátania, mint a kellő atmosphaeránál magasabb gőzmenynységet, mert szétvetné a gépet. A hazugságra bizonyos mértékben és bizonyos tekintetekben ép oly szükségünk van, mint az igazságra, melynek legtöbbször az alkotó része, mint megfordítva, sohasem találunk oly hazugságot, melyben valami igazság ne volna. Olyan az, mint az aranyércz, melyet sohasem találunk tisztán, hanem elvegyülve más fémekkel. És ha fel akarjuk használni, kiolvasztjuk, de ismét csak vegyíteni kell más nem nemes fémekkel.

Különbö az ember már egész mivoltánál fogva olyan, hogy nem maradhat, s nem

Fizetésre került a dolog. Ma Szóke Tónin volt a sor. Összevert két poharat.

— Parancsolni méltóztatik? . . . szólt hajlongva a belépő fizető pinczér.

— Fizetek . . . szólt rekedten Tóni.

— Kérem szépen. Elővette a kutyanyelvs jegyzéket és összeszámolt mindent. — Summa summarum: 36.72.

— Mit beszél? — Tóniban ágaskodni kezdett a virtus a nagy összeg hallatára: — Az egész 36 és 72.

— Hivány! Pimasz fráter! Hát baleknak tartasz te engem? Duplán fog a krétád? Majd én is duplán fizetek! . . . — dühöngött Tóni kezét ütéshez mérve.

— Kérem szépen en . . . nyöszörgött a pinczér.

— Na nesze, ha kéred . . . és azzal két hatalmas csattanás reszkettett meg a sűrű levegőt.

— Koronabari számítottam . . . fejezé be pirulva fogcsikorgatással mondókáját a pinczér.

— Tessék? kérdé szemmeresztve Tóni.

— Azt akartam mondani, hogy én koronában és fillérben számítottam . . .

Most gyult világ a Tóni agyában:

— Szerencsétlen flótás! Hát mért nem mondta hamarabb?

alkothat mást, csak igazságot és hazugságot együttesen és egyszerre, de sem egyiket, sem a másikat egymagában és tisztán — sohasem.

Egyébként vegyük jól észbe azt, hogy nagyon sok igazság csak azért igazság s nagyon sok hazugság csak azért hazugság, mert a Gergely-féle kalendárium 2001 év helyett kevesebbet mutat s mert a földgömb egyik hemisphaerája helyett véletlenül a másikon élünk és mert néha betegek vagyunk s betegségében az ember bizonyos dolgokat vagy nem lát, vagy pedig másképp lát, mint mint az egészséges.

A legtökéletesebb vallás is csak azt parancsolja: „Ne hazudjál!” De hogy: „sohase hazudjál!” azt egyik sem mondja, de nem mondja, de nem is mondhatja, mert a valóságok maguk is hazudnak, túlélvén mindig a kort, mely szülte őket.

Reassumáljunk:

Ha csak aynyi a hazugság, a mennyivel okvetlenül élünk kell, megvan az igazság is, mely nélkül nem élhetünk.

Csak nagy embereknek vannak nagy hibái, közönséges embereknek még a hibái is közönségesek. Csupán a fájdalom lehet egyenlő mindnyájunkban, s a szívnek a fájdalom átérzésére való képessége. — Ha a szegény parasztnak egyetlen tehene megdöglik, nem kevésbé fog ezért bántódni, mint a hadvezér veszített csatájáért, — mert az önszeretet minden emberben egyenlő, s érdekeik is azok.

Mondhatni, soha sem szerettünk mást, csak önmagunkat, s minden fájdalmunk, még a legideálisabbnak látszó is — csak egy-egy érdekünk és javunk sérelmének exponense, s minél nagyobb érdekünk, annál mélyebb fájdalmunk, de érdek nélkül sohasem szenvedünk. Ott kell lennie az *En*-nek mindenütt, különben nincs miét szenvedünk. Az özvegy, ki férjét elveszti, voltaképen nem férjét siratja, hanem önmagát, mert férjét elvesztette. „Mi lesz belőlem!” Ez az első szava és gondolata.

Az *En* sir, az *En* vonaglik bennünk, igen, látván az *En* veszteségét. És az *En* vesztesége az *En* veszített vagy sértett érdeke. Quod demonstrandum.

Egyenlően érezzük fájdalmainkat, mert egyenlően szeretjük önmagunkat és csakis önmagunkat. (Folyt. köv.)

Városi és megyei ügyek.

— **A városi közgyűlés.** Miskolcz város képviselő testülete f. hó 25 én d. u. 3 órakor rendes közgyűlést tart.

A közgyűlés tárgyai:

1. Vágóhídi állatorvos választása.
2. Az ápolói választmány kiegészítése.
3. A pénzügyi bizottságba egy tag választása.
4. Miniszteri rendelet újabb havi marhavásár nem engedélyezése tárgyában.
5. Polgármester jelentése az új bűnvádi eljárás életbelépte folytán szükséges intézkedésekről.
6. U. a. jelentése a villamvasúti részvénytársaságnál a város képviseltetése iránt.
7. A vásár jogbérletének kérelme a helypénzszedés körül tapasztalt visszaélések meggátlása iránt.

UJDONSÁGOK.

Tájékoztató.

Január hó 25-én. Városi rendes közgyűlés délután 3 órakor.

Január hó 25-én. Árverés a gömői pályaudvaron d. e. 9. órakor.

Január hó 26-án. Kubelik-hangverseny a Soperben.

Január hó 26-án. A miskolci szállodások kávécsok és vendéglősök együletének rendes övi közgyűlése d. u. 1/23 órakor a Koronán.

Január hó 28-án. A miskolci polgáregylet évi rendes közgyűlése a saját helyiségeiben 1/211 órakor.

Február hó 1-én. A miskolci dal- és önképző kör zártkörű táncvizsgálma a Soper szállodában.

Február hó 3-án. A miskolci ipartestület táncvizsgálma a Koronán.

Február hó 3-án. A kereskedők és kereskedő ifjak együletének bálja a Koronán.

Február hó 5-én. Az első esküdtzéki tárgyalás d. e. 9 órakor a törvénykezési palotában.

Február hó 6-án. Almásy Endre hősszerelmes jutalomjátéka a színházban.

Február hó 8-án: A miskolci felsőkereskedelmi iskola táncszal egybekötött hangversenye.

Február hó 10-én. A miskolci ág. hitv. ev. dalegylet táncszal egybekötött zártkörű dalestélye a Koronán.

Február hó 10-én. A sajtó-szentpéteri Bányatelepi olvasókör táncmulatsága a bányatelep vendéglőjében.

Február hó 11-én. A miskolci első magyar hadasián-egylet zártkörű táncvizsgálma a Soperben.

Február hó 12-én. A miskolci máv. altiszti kör zártkörű táncestélye 8 órakor a Soper szállodában.

— **Katonai hír.** Pokorny Herman altábornagy, kassai hadtestparancsnok tegnap délelőtt nagyszámú katonai kíséretével Miskolczra érkezett, hogy szemlét tartson a városunkban állomásozó közös hadseregbeli csapatok fölött. A hadtestparancsnok ma délelőtt hagyja el városunkat.

— **Eljegyzés.** Ifj. Keresztury József, nagy-gercsi ev. ref. lelkész, eljegyezte Tóth Vilma úrhölgyet, Tóth Lajos ev. ref. lelkész szép és művelt leányát Sajó-Hídvégen.

— **Eljegyzés.** Roth Miksa helybeli mészáros a napokban tartotta eljegyzési ünnepélyét Friedmann József helybeli kereskedő leányával, Szerénával.

— **Halálozás.** Városunk ipari és kereskedői világának egy régi érdemes tagja, Schweitzer Sámuel cukrász hunyta le szemét örök álmra övétől távol, idegen városban, Bécsben, hol súlyos betegségére csak néhány héttel ezelőtt keresett orvoslást. Egészsége helyett azonban a halál váltotta meg a földi szenvedésektől a máskülönbben életerős 55 éves férfit. Holttestét a család hazaszállítatja és temetése ma délután 2 órakor lesz a Széchenyi-utcai gyászházból.

— **Halálozás.** Feiner László fiatal törekvő — helybeli — iparos polgártársunk, tegnap rövid szenvedés után jobblétre szenderült. Találja meg kinos szenvedéseinek nyugalmat az édes anyaföld porai alatt.

— **Versenyszavalat.** A miskolci ev. ref. főgymnasium kebelében fenálló „Kazinczy önképzőkör” vasárnap tartotta Dr. Kovács Gábor igazgató elnöklete alatt komoly tárgyú versenyszavalatát, mely alkalommal három díj volt kitűzve a legjobb szavalek számára. Az első díjat Rosenberg Manó, a másodikat Kovács Gábor, a harmadikat Markó István érdemelték ki jól sikerült szavaletaikkal. Kitűnő dícséretre érdemesült azonkívül Földes Dezső VIII. osztályu tanuló.

— **Elfogott rabló.** Már hirt adtunk azokról a rablási történetekről, melyek az elmúlt héten megyénk több községben előfordultak. Ugy ilyen rablások ismétlődtek meg a napokban Friedman Emilia edelényi lakosnő koresmájában, a hol egy férfi bezörgetett és pálinkát kért. Mikor a nő ajtót nyitott, egy bekörmozott, felfegyverezett ember állott előtte, a ki tőle pénzt követelt, mert különben levéllel fenyegette. A megrémült nő 60 frtot adott át, sőt rémületében még szivarral és pálinkával is megkínálta. Hasonló eset fordult elő Fodor János dísnős-horváti lakosnál is. Egy ember zörgetett be az ablakán, a kiben a gazda a hang után unokaöcsét vélte felösmerni. Mikor bebocsátotta, pénzt követelt, s mikor nem tudott előadni, levéllel fenyegette és — pálinkát kért, de mert a szegény ember házában még ez sem volt, más időkre szóló fenyegetésekkel eltávozott. A tettest a csendőrség Fodor Pál edelényi lakos személyében kinyomozta és letartóztatta.

— **Illetlen nebulók.** Tegnapelőtt este néhány tanuló ifju a jégpályáról jövő három fiatal hölgy irányában nemesak botránnyosan, de pláne szentelenül viselkedett. Trágár beszédet hangoztattak közvetlen közelükben, sőt

az egyik tejeles száju fiúr annyira ment, hogy az egyik leány koresolyait is kiütötte kezéből; azonfelül lépten nyomon-követétek s hazáig kísérték őket. Más, külföldi civilizált városban a rendőrök rögtön fölön csipik az ilyen nebulókat; — jó lesz, ha az ily üldözött hölgyek a rendőrök oltalmát veszik igénybe. Ismételt előforduló eseteknél különben közzé tesszük a fiúsrak neveit — hadd csapják ki őket az iskolából.

— **Csendélet egy vasuti állomáson.** A budapest-kassai vonalon utazó közönség előtt bizonyára nem ismeretlen a kaál-kápolnai vasuti állomás, mely ott van a szabadságharcból emlékezetes csatater közelében. Az állomás távol esik mindkét községtől, melynek nevét viseli s így alkalmas hely arra, hogy környékét rablótámadásokra felhasználják. — E napokban egy Vig Erzsébet nevű mezőkeresztési asszony érkezett a vonattal Kaál-Kápolnára s amint a váróteremből kilépett, öt férfi rohant rá, kik a száját betömtek s egy közeli árokba huzolták, pénzt, gyűrűt és kendőjét elrabolták s egyébként is visszaéltek tehetetlenségével, azután pedig elmenekültek. A bestiális tett elkövetőit Haas Béla, Szücs István, Buran Kornél, Juhász Antal és Weber Károly kápolnai lakosok személyében a csendőrök kinyomozták s méltó büntetésük elnyerése végett a bíróságnak átadták.

— **Borzalmas gyilkosság.** Papes János pásztói öreg ember 2400 frtos házat a múlt évi szept. hóban Kollman István pásztói lakosnak eladta azzal, hogy fentartotta magának a holtiglani lakásjogot. A vételárból vevők 1100 frttal még adósai maradtak. Kollman, hogy megszabadítsa ettől a szolgalmi jogtól házat és a jelzálogi követelést se kelljen kifizetnie, ifj. Gottlieb Lajos nevű társával szövetkezve, eltették láb alól az öreg Papest. Nevezetteknek Pásztón kékfestő üzletük volt. Behívták tehát az öreget a műhelybe és felkérték, huzza ki a kékfestő vizzel telt négy méteres mélységű csatornából a beleesett kacsákat. Midőn az egyiket már kihuzta és a másik után akart nyulni, előlépett az ajtó mellőli rejtekhelyről ifj. Gottlieb Lajos, beledobták a csatornába, rábocsátottak egy 2 mázsa súlyu ruhaaggató vasat. Az öreg bele is fult, ekkor kivették s miután a lakását kirabolták, a holttestet darabokra vágták, marolugba helyezték, a melyben a holttest kocsonyává vált, a mit aztán a patakba öntötték ki, a hol nyomtalanul a vízzel összevegyült. Az esetre az elhalt gondnok jött rá oly módon, hogy a tkvben az öreg követelését kitablázva találta és midőn az eredetét is megsejmelte, az hamisnak bizonyult. Jelentést tett a pásztói csendőröknek, ki azonnal az illetők lakására ment, a hol őket épen a vacsoránál találta. Belépve a szobába, azonnal nekik esett és az öreg meggyilkolásával vádolta, majd letartóztatta őket, a mikor aztán bevallották szörnyű tettüket, a melyhez fogható csak a párisi rémregényekben olvasható.

— **Beküldetett.** Nem érdektelen a közönség tudomására juttatni a városunkban időző Csóka Sándor szintársulatának ügyelője Hernádi János a következő színiévadra új igazgatójához Dobó Sándor győri szingazgatóhoz úgy ajánkozott szintén ügyelőnek, hogy neki a szintársulat tagjainak fizetéséből lehozandó büntetés pénzeiből bizonyos százalékot juttasson. Dobó Sándor ur azonban önértetes. Válaszában megtagadot minden százalékot, valamint derék igazgatónk, Csóka Sándor is tudomásunkra hozta, hogy ilyenmü, a színészettel tökéletesen ellenkező ajánlatokat semmiféle ügyelőtől nem fogadott el. Ajánljuk az ország szintársulatotó figyelmébe Hernádi János ügyelőt, a — perzentest. Több szintársulati tag.

— **Már nem sokaig tart a kiárusítás a Baumgarten es Braunfeld helybeli kereskedők által megvett régi Dancz-féle üzletben.** A ki tehát szükségleteit olcsón és legjobban akarja ellátni, az siessen bevásárolni.

Színház, Művészet.

**** Színház.** Pénteken a féláras előadás daczára is igen kiváló színházi esténk volt. Kontinak szépenéjü *Királyfogás* operetteje került színpadra igen szép, összevágó előadásban és meglehetősen nagyszámu közönség mellett. Ledófszky Mariska ez estén is fenomenalisan énekelte és szépen játszott; a közönség valamennyi jelenete után zajosan kitapsolta. Egyáltalán igen jó hangulat volt a színházban és mikor csak lehetett, zajosan megrapsolták a többi szereplőket, köztük Ferenczyt, Viharyt, Huckstettet. Ez estén a kar is jó volt, már tudniillik, a mennyiben az összes szereplő magánénekesek is közreműködtek. Ilyen előadás mellett bizonyára állandó volna az érdeklődés a színház iránt. Szombaton, jólehet Molnár László búcsufelvétele volt, már sokkal kevesebb közönség volt jelen *Othellónál*. Pedig érdemes lett volna megnézni már csak a vendégszereplő művészek az eddigiektől teljesen elütő, önálló felfogását, művészi egyéniségét, mert ő mindenben igazán eredeti tud lenni. Különösen az utolsó felvonásban ragyogtatta művészetét, a melyért még a függöny lebecsátása után is többször kihívták. A többiek is dicséretes buzgóságot fejtettek ki. Baghy teljesen kifejezésre juttatá az intrikus, ellenszenves Jágot. Markovits helylyel-közel jó Desdemona volt s Molnár ellen sem lehet panasz. A jó, szép előadások sorát vasárnapon „A bolond” egészítette ki. Ép oly jól és temperamentumosan ment, mint a bemutatott előadásnál. Ledófszky és Ferenczy zajos tapsokra ragadtatták az eléggé szép számu közönséget művészi játékukkal és énekükkel. A három nő és három férfi szereplői is szépen játszottak énekeltek és ugyancsak jók voltak Breznay és Györe. Eredeti maszkirozásával ez alkalommal élénk hatást keltett Göndör. Egy kis változás azonban mégis volt és pedig a darab befejezésében s mondhatjuk, hogy csak annak előnyére. A darab eddigi előadásánál Bimbót, mikor meghal, egy angyal az égbeviszi. Hogy pedig az égbemenetel a színpadunk technikája mellett mennyire illuzóris, csak ártott a darabnak. Ez alkalommal a halott Bimbóhoz csak egy angyal közeledik (az igaz, hogy ennek jelképeül köthetne magára szárnyat) és karjába emeli. Az előadás tehát jó volt, igaz, hogy a karzat mulatságosan fogta fel a dolgot, de hát az nem tesz semmit. Bizonyos, hogy egy párszor még fog menni színpadunkon; a *Mária-dal* népszerű volta bizonyára ezt sejteti.

Hétfőn egy igen szép történelmi darabot adtak, Szigligeti II. *Rákóczy* Ferencz fogását. Az előadás igen szép volt, daczára, hogy a nézőtér a féláras előadásokat kísérni szokott izetlen intermezzok alkalmak voltak arra, hogy megzavarják az előadás sikerült menetét, a mi pedig komoly daraboknál a leghamarabb megtörténhetik. A felső páholyok egyikében egy gyerek folytonosan visított és ordított, hiába volt minden püsszegés, a páholybeliek még csak a fülüket sem mozgatták. Ámbár gusztus kell ahhoz, hogy kis gyermekeket hozzon valaki a színházba, a helyett hogy a gyermekszobába küldené, mégis a páholybelieknek igazuk lehetett, hisz a soros biztos is azzal érvelt a lármára őt figyelmeztetőknél: hadd csináljanak akármit, hisz féláras előadás szabad! A színházi közönség nagyon meg fogja köszönni a biztos urnak ezt a logikát! — A többi szereplők közül igen szépen játszottak Almássy, Györe, ugyan-csak jók voltak Markovits és Molnár. Baghy sokszor akadozott, és épen nem volt természetes. A mily közönséges volt az estén a hangulat a nézőtér, olyan finom lett Ledófszky Mariska jutalomjátékán, a mely különben tegnap este volt és a melyről most már csak a külső hatásokról, miután művészi szempontból az eddigiek elég garanciát nyújtottak, lapunk jövő számában szólnunk. A jutalomjátékon kívül azonban lesz e héten más érdekes is, t. i. Meszlényi Adri-

enne, a nemzeti színház tagja látogat el hozzánk s két estén, ma és holnap fog játszani.

**** Jutalomjáték.** Szintársulatunknak egy igen tehetséges, ambíciózus tagja tartja február hó 6-án jutalomjátékát. Az illető senki más, mint *Almássy* Endre, a kiváló hőszínelmes, a ki már régóta kedvence közönségünknek. A jutalomjáték bizonyosan alkalomul fog szolgálni arra, hogy minél számszerűbb megjelenés által kifejezést adjon a közönség azon szeretetének és elismerésének, melylyel közönségünk kedvenceit minden alkalommal meg is szokta jutalmazni és a melyet Almássy méltán meg is érdemel.

**** Kubelik Jan utolsó hangversenyére,** melyet városunkban e hó 26-án, pénteken tart meg a Seper szálló nagytermében, közönségünk intelligens és disztigvált köreiben páratlan érdeklődés nyilvánul. A helyek legnagyobb részét már valósággal elkapták s így kétségtelen, hogy siker tekintetében vetekedni fog az elsövel, pedig olyan művésztényly még nem volt soha városunkban. A nagy művészt, kinek genialitását egész világ bámulja, közönségünk szívét is teljesen meghódította felséges technikájú játékával. A ki ben ép érzés lakozik a szép és nemes iránt, nem is fogja elmulasztani ezt az utolsó kedvező alkalmat.

Egyletek és mulatságok.

< **A miskolci izr. ipartestület** ezidei vasárnapi bálja is hagyományos fényesen sikerült. A zsufolásig megtelt nagy teremben városunk intelligens közönségének színe-java volt együtt, hogy vállalva minél fényesebbé és feledhetlenebbé tegye ezt a szép táncmulatságot. S ez sikerült is, mert ott mindenki csak azt érezte, hogy a sikerben neki is közre kell működnie. Igazi jókedv és fesztelen vidámság uralta a társaságot a késő reggeli órákig. A bál dr. Kazai Mór né lady-patronesse üdvözlétével kezdődött. Pick Jakab egyesületi elnök szép szavakban köszöntö meg a fényesen sikerült támogatást és pártfogást és az egylet nevében a tisztelet jeléül Réthy A. J. diszműiparos által készített remek kivitelű táncrendet nyújtott át, mely magában foglalta az összes ipartársulati tagok miniatür arczképét. A minden ízében fényesen sikerült bálon jelen voltak:

Asszonyok: dr. Gencsi Samuné, Harangi Menyhértné, Pick Jakabné, dr. Rác Józsefné, Schvarcz Bertalané, Patzauer Samuné, dr. Deutsch Józsefné, Koós Sománé, Grünfeld Ödönne, Kohn Edéné, Freund Józsefné, Wächter Adolfné, Baruch Gyuláné, Wexler Simonné, dr. Májzler Jónné, Rosenthal Vilmosné, Schönbrunn Márkné, Schlesinger Árminné, dr. Schwalb Árminné, Neumann Adolfné, dr. Grósz Viktorné, dr. Venetianer Jakabné, dr. Frankfurter Sándorné, Mezei Ignáczné, Ungár Józsefné, Róth Gézáné, Fisch Józsefné, dr. Altman Ignáczné, Balog Józsefné, Rosinger Samuné, Steingieser M. né, Szigelmann Józsefné, Fábian Gusztávné, Pollákné, Klausner H. né, Fábian Edéné, Meth Józsefné, Grünbaum Ignáczné urnök stb.

Leányok: Geiger Juliska, Deutsch Szerén, Lánicz Mariska, Kesztenbaum Jolán, Brodman Ilona, Steiner Szerén, Grosz Regin, Blau Emma, Schwartz Ida, Kesztenbaum Piroška, Weisz Janka, Barna Matild, Weisz Pepi, Grünwald Regina, Borgos Janka, Drucker Ilona, Weiszhausz Regina, Rosenthal Juliska, Singer Helén, Rác Malvin, Wexler Inike, Fischer Berta, Klein Mariska, Drucker Etel, Weisz Katicza, Schäfer Piroška, Juszticz Juliska, Milhofer Margit, Klein Szerén, Rosenthal Helén, Ungár Reska, Borgos Regina, Groszman Jeni, Weisz Paula, Spiegel Pepi, Mezei Margitka, Goldstein Boriska stb.

< **Dalestély.** A miskolci ágostai hitv. evangélikus dalegylet 1900. évi február hó 10-én a Korona szálló disztermében tánczsal

egybekötött zártközű dalestély rendez. Kezdeté 8 órakor. Család-jegy (3 személyre) 4 korona. Személy-jegy 2 korona. Karzat 80 fillér. — Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hirtapilag nyugtáztatnak. Jegyek előre válthatók: Galambos József, Török József, Pádits József, és Istvánffy Testvérek urak üzletében és este a pénztárnál. A zenét Bogár Vincze jönevű zenekara szolgáltatja. A tiszta jövedelem a dalegylet alapjára fordítatik.

< **A miskolci polgári egylet** évi rendes közgyűlését saját helyiségében f. évi január 28-án délelőtt fél tizenegy órakor tartja meg. A közgyűlés tárgyai: 1. Az igazgató-választmány évi jelentésének tárgyalása s ebből kifolyólag a mult évi számadás és a folyó évi költségvetés feletti határozathozatal 2. A tisztikar és a választmányok titkos szavazat utján megválasztása. 3. A segélyt kérő özvegyek kérvényeinek tárgyalása. 4. A két évnél régebbi tagdíj hátralékosoknak a névjegyzékéből törlése.

< **Táncmulatság** A sajoszentpéteri bányatelepi olvasókör február 10-én könyvtára javára zártközű táncmulatságot rendez.

< **Az ipartestület bálrendező bizottsága** f. hó 21-én, hétfőn este tartott ülésében számolt be az eddigelé tett intézkedéseivel. A meghívók szétküldése folyamatban van és ezuttal is felkértek mindazok, kik petán elnézés, avagy tévedésből meghívót nem kaptag volna, hogy az iránt az ipartestület irodájához fordulni sziveskedjenek. A rendező bizottság megtett mindent arra nézve, hogy egyetlen sérelmek orvoslást és jogosult igények kielégítést nyerjenek. Az előjelekből következtetve, a bál igen látogatottnak ígérkezik. A rendező bizottság gondoskodik arról, hogy a megjelenő vendégek, de főleg a tánc kedvelő fiatalok kedélyesen s jól mulathasson, sőt meglepetést is készít elő, amelyben oly táncrendekről gondoskodik, amelyek kedves emlékül fognak mindenkor szolgálni mindazon kedves, úde hölgyeknek, kik az estélyt személyes megjelenésükkel szerencsételni fogják. Szóval megtörtént minden arra nézve, hogy az idei táncvigalmon is, a multban megtartott ily vigalmakkal vigság s hangulat tekintetében egyenrangn legyen s azon mindenki fesztelenül vigadhasson s találhassa magát.

< **A miskolci hadastyán egylet** január 14-én tartott zeneestélye alkalmával a zene alapot felülfizetéssel voltak szivesek gyarapítani: Csányi László 7 koronával, Rác Jenő 6 kor. Dr. Pfliegler Imre 4 kor. Grosz János, Micsik János, Micsik László, Dr. Frank Miksa, Forray N. 2—2 koronával; Tury Péter, Szilverió János, Bugányi Ernő, Dudás István, Pick Jakab és Seliga János 1—1 koronával. Ezen nemesszivüségért az egylet választmánya halás köszönetét nyilvánítja.

Törvénykezés.

§ **Uj alügyészi állás.** Az uj bünvádi rendtartás minden irányban megszorította a munkát a bíróságnál. A nagy munkahalmaz következtében a miskolci kir. ügyészségnél is szükségesnek mutatkozott egy uj, harmadik ügyészi állás rendszeresítése, a melyre vonatkozólag már felterjesztést is intézett a kassai kir. főügyészség az igazságügyi miniszterhez. Az uj állást még ez év folyamán, valószínűleg júliusban már be is töltik.

§ **Az első esküdtzöki tárgyalás** egész Magyarországon Miskolczon lesz először és pedig — mint már annak idején megirtuk — február hó 5-én. Ezen alkalmából lejönnek Berczelly Jenő kassai ítélőtáblai elnök és Paksy kir. főügyész is. Az esküdttek első ízben *Varga* Ferenc heő-csabai gazdaember áll, a ki ellenfelet nyílt utcán leszurta az elmúlt év nyarán. A tárgyalást Ortway Miksa elnök vezeti, bírák lesznek Hubay Gyula és Hudák Andor, a vádhatóságot Déván Ottó kir. ügyész fogja képviselni. A vádlott védője dr. Kürcz Jakab, a híres kriminálista ügyvéd lesz.

CSARNOK.

Kurucz nóta.

Mennyi csapás, be sok bánat
Sujt oh magyar téged!
De legnagyobb átok rajtad
Mégis a gaz német.
Szép hazád sok fájó sebe,
Mind gonosz németek műve;
Rab levél, a mióta
Czimborszálsz vele . . .
Hej, ne alkudozz ez álnok fajjal,
Jó magyar, ne higgy neki;
Kardodba bizzál csupán,
Mely az ádáz, bösz csatán
Szabadságod e pribéktől
Még megmentheti.

Van pedig a németnél is
Nagyobb ellenséged,
Az áruló labancz fajta,
A tulajdon véred;
Ki pénzért német zsoldba áll,
Veled csak szinből czimborszálsz,
Kit golyód német sorban
Sokszor eitalál.
Rosszabb a labancz a németnél is,
Teste lelke gaz neki;
A pokoltűz lelkivel
Tegye azt, mit érdemel:
Gonosz csontját a hazának
A föld dobja ki.

Nem lesz addig e hazában
Boldogság, se béke,
Mig ki nem vész nemzetünknek
Két nagy ellensége.
Jó kurucz, készülj harcra hát,
Tisztítsd meg tőlük e hazát
Ne hozzon a ribancz faj
Többé vést reád.
Jobb, ha pusztulunk a föld színéről,
Mint hitvány szolgák legyünk.
A mig egy magyar marad,
Nem lesz hazánk földje rab,
Erte küzdve, hős halállal
Inkább elveszünk.

Harmonidosz

Uti emlékek.

— Irta: Kiss Lajos. (Folytatás.) —
Zürich.

I.

A Rajna-vizeséstől a folyam jobb partján,
az újabb vonalon utaztam tovább Zürich felé.
Ez a hegyvidék már nem oly zord, mint
a sváb Jurának az a része, a melyen Stutt-
gartból a Rajnához keresztül jöttem. Ott az
elmaradott komló-ültetvények, az alig sár-
guló buza- és rozs-táblák és törpe zabvetések
szegényes termést ígérnek, mig itt a Rajna
völgyének széles, lapos lejtőin már minden-
felé megkezdték a buza és rozs aratását.
Igaz, hogy a mi időjárásunkhoz képest ez
is elég késő, mert augusztus 2-a van.

Vonatunk Eglisau-nál egy szédítően magas
remek vasuti hidon lépi át a Rajnát s ettől-
fogva széles alpesi völgyeken keresztül robog
tova, mi közben érdeklődve szemlélem, hol tá-
volabbról, hol egész közelből, a fenyves bér-
czek egy-egy szikla-várat, talán a Habsbur-
gok hajdani ősi fészkeinek egyikét . . . A
változatos vidék daczára szinte türelmetlenül
állok részen az ablaknál, hogy mielőbb meg-
láthassam a híres tóparti várost; mig
nem a Zürichbergbe vágott alagutból kiérve,
türelmetlen várakozásomat gyönyörű látvány
jutalmazta.

A szerencse kedvezésének tekintem, hogy
Zürichet egy verőfényes délután pillantottam
meg először, mert így megmenekedtem attól
a kellemetlen lehangoltságtól, a mely erőt
vett volna rajtam itt is, ha — miként Stutt-
gartban — szakadó esőben nyertem volna
az első benyomásokat.

Már a megérkezéskor, mialatt vonatunk a
rendező-pályaudvar tágas sin mezője fölött,

az új viadukon félkör kanyarodással befor-
dult a központi pályaudvarra, a kocsiból
tágra nyitott szemmel gyönyörködtem abban
a színes képben, a melyet a Zürichberg ol-
dalán terrasszosan emelkedő keleti város-
részeknek a nyári napfény aranyával bevont
házsorai, palotái és villái nyujtanak. — A
város közepébe kerülve, siettem föl a Lin-
derhofra, a háztömbök közt levő domb tete-
jén bekerített, igénytelen gyermekjátéktérre,
hogy innen még jobban és örökre emlékembe
vésssem azt a pompás képet. Majl kísértál-
tam a Zürichi-tó északi csucsát szegélyező,
széles, pompás Alpen-Quai re, ennek külön-
böző pontjairól élvezendő a remek fekvésű
város legszebb panorámáit.

A keleti parton az Adlis-berg lejtőin látom az
előbbi kép folytatását, az aljban a Riesbach,
följebb a Hottingen városrész palotasorai, a
magasban pedig a szőlőkertek közt tarkálló
villák, mint egy zöld szőnyegen széthintett,
ragyogó ékkövek tündöklenek. Az eleven-zöld
szőnyeg vége a tóba látszik becsúszni a
Zürich-horn park tömör fa-gruppjaival, a
melyek közt a Luchsinger-villa, mint egyet-
len nagy granát, ragyog kisebb-nagyobb tor-
nyocskáival.

Most nézzünk jobbra. A nyugoti városrész,
mely mögöttünk a Sihl-patak völgyében terül
el, az Alpen-Quai-vel lép ki a tópartra, gyö-
nyörű parkokat és pompás új palotákat fűzve
itt egy koszorúba, melynek gyöngye a Ton-
halle, ez a finom tagozatu, ragyogóan szép,
terrasszos hangverseny-palota. Túl az Enge
városrészen, a Freudenberg fái között, az
elegáns világ villanegyede; e mögött pedig
fogaskerekű vasut vizs föl az Ülberg parko-
zat tetejére, a honnan az egész vidéknek
nagyyszerű madártávlati képe tárul elénk.

Az Ülberg lejtőit is szőlőkertek közt
mosolygó villák teszik változatossá: mig
alant a szép Belvoir-park, azután Wollishofen
és a többi községek, sűrű egymás utánban,
a meddig csak a szem ellát, mint óriási
gyöngyfűzér, szegik be végig a tó partját.

(Folyt. köv.)

Közgazdaság.

+ Szőlészeti előadások. A szőlő és gazda-
sági ismeretek terjesztése céljából Borsod-
vármegyében több napra terjedő népies elő-
adások tartatnak és pedig a következő köz-
ségben: Tibold-Darócson január hó 21, 22,
23, 24 és 25-én, Mező-Csáthon január hó
28, 29, 30 és 31-én, Szendrőn február hó
18, 19, 20, 21 és 22-én. Az előadások anyaga
a helyi viszonyoknak megfelelőleg lesz elő-
adva s kiterjeszkedik a szőlő kryptogamikus
(peronospora oidium) betegségei s a káros
rovarok (szőlő-moly, szőlő ilonca stb.) ellen
való védekezési eljárások ismertetésére. Ismer-
tetve lesznek a pinczeszövetkezetek, a szö-
vetkezés előnyei stb. Nagyon kívánatos, hogy
szőlőbirtokosaink ezen előadásokon minél
számosabban vegyenek részt, a hol alkalmat
találnak ismereteik fejlesztésére s a helyes
és okoszerű művelési eljárások elsajátítására.
Ezen előadásokat Klaisz Gyula kir. kerületi
szőlészeti és borászati felügyelő tartja.

Hirdetmény

Szabó Béla miskolczi lakos tervezett pipere-
szappan gyárát a Klein Mihály tulajdonát
képező újvilág-utca 55. sz. alatti házban
és telken szándékozik felállítani. — A telep-
engedély megadása ügyében az 1884: 25—
28 §-ai értelmében a helyszínen tartandó
nyilvános tárgyalás határidejéül folyó 1900
évi január 27 nek délutáni 3 órája tűzött ki.

Miről a nagy közönség azzal értesítettik,
hogy a kitűzött helyszíni nyilvános tárgya-
lás alkalmával a tervezett pipere szappan
gyár felállítása ellen észrevételit akár szóval,
akár írásban bárki is megteheti.

Miskolcz, 1900 január 19.

Soltész Nagy Kálmán,
polgármester.

VASUTI MENETREND.

A vonatok érkeznék Miskolcra.

Nap szaka	Óra	Percz	A vonat neve	Honnan?
Éjjel	12	34	sz. v.	Ujhelyről
	1	31	sz. v.	Kassáról
	2	06	sz. v.	Budapestről
Dél előtt	2	56	sz. v.	Budapestről
	6	54	T.sz.v.	Forró-Encsről
	6	55	v. v.	Budapestről
	7	09	T.sz.v.	Szőrencsről
	9	—	v. v.	Tornáról
	9	14	sz. v.	Bánrévéről s Dobsináról
	9	25	gy. v.	Ujhelyről
	9	31	gy. v.	Kassáról
Dél után	10	45	v. v.	Fülekről
	10	57	gy. v.	Budapestről
	12	37	sz. v.	Debreczenből
	12	52	sz. v.	Budapestről
	2	—	sz. v.	Budapestről
Dél után	2	56	sz. v.	Ujhelyből
	3	16	sz. v.	Kassáról
	5	42	gy. v.	Kassáról
	5	52	gy. v.	Ujhelyből
	5	57	sz. v.	Fülekről
Este	6	20	gy. v.	Budapestről
	7	49	v. v.	Tornáról
	11	50	T.sz.v.	Fülekről

A vonatok indulnak Miskolcra.

Nap szaka	Óra	Percz	A vonat neve	Hová?
Éjjel	12	54	sz. v.	Budapestre
	1	56	sz. v.	Budapestre
	2	50	sz. v.	Kassára
	3	24	sz. v.	Ujhelybe s Debreczenbe
Dél előtt	3	30	sz. v.	Bánrévére és Dobsinára
	5	42	sz. v.	Fülekre
	6	—	v. v.	Tornára
	9	38	gy. v.	Budapestre
	11	07	sz. v.	Fülekre
Dél után	11	09	gy. v.	Ujhelybe
	11	19	gy. v.	Kassára
	12	45	v. v.	Budapestre
	1	04	sz. v.	Kassára
	2	20	sz. v.	Ujhelybe
	1	25	v. v.	Tornára
Este	3	11	sz. v.	Budapestre
	3	21	sz. v.	Fülekre
	3	31	sz. v.	Budapestre
	3	36	sz. v.	Debreczenbe
Este	6	02	gy. v.	Budapestre
	6	30	gy. v.	Ujhelybe
	6	37	gy. v.	Kassára
	6	50	sz. v.	Fülekre

Alólirott ügyvédi irodájá-
ban, egy a törvénykezési
ügyekben jártas, lehetőleg
jogvégzett egyén alkalmazást
nyerhet.

Miskolcz, 1900. jan. 22.

Bizony Ákos.

Azonnali belépéssel felvétetnek: egy bolti

Kiszolgáló-nő,

ki a varrógépek kezelésében teljes jár-
tassággal bír, továbbá

egy bolti szolgáló

óvadékkal, lehetőleg nős ember és a
gépvarrásban jártas

Schweitzer Testvérek

varrógép és kerékpár nagykereskedésében.

Ugyanitt megbízható utazó ügynö-
kök is felvétetnek.

Meghívás.

A miskolci mezőgazdák társas egylete 1900. évi január hó 28-án délután 2 órakor az egyleti helyiségben

közgyűlést

tart, melyre az egylet tagjait tisztelettel meghívom.

Miskolcz, 1900. jan. 15.

Csorba József,
elnök.

Tárgyak:

- I. Elnöki jelentés.
- II. A múlt évi számadás.
- III. A jövő évi költségelőirányzat.
- IV. A tisztviselők megválasztása.

13198. sz. 1899. tk. **Árverési hirdetményi kivonat.**

A miskolci kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Hanzik Jánosné végrehajthatónak Kerekgyártó Mihály végrehajtást szenvedett elleni 200 frt követelés és járulékai iránti ügyében az árverést a miskolci kir. törvényszék területén levő: a miskolci 574. sz. tjkvben A 1 r. 850. hrsz. a 29., 30. népsorszámu, az Alsó Gordon-utczában levő ház és udvarból Kerekgyártó Mihályt illető 1/6-odr. jutalékra 435 frt ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, hogy a fenti megjelölt ingatlan az **1900. évi február hó 12-ik napjának d. e. 9 órájaker** ezen kir. tvszék árverelő helyiségében megtartandó árverésen a kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át a kiküldött kezéhez letenni.

Kelt Miskolczon, 1899. évi nov. 23-án.

A kir. tvszék, mint tkvi hatóság.

Sebe Alajos,
kir. tvszéki bíró.

AZ „ANKER”

élet- és járadékbiztosító társaság
Magyarországi vezérképviselőség: **Budapest,**
IV. ker., Deák-tér 6. sz.

(Anker udvar), a társaság saját házában.
Összes vagyon 1898. végén . . . **65** millió frt
Biztosítási állomány 1898. végén **243** millió frt
Eddigi kifizetések **103** millió frt

A nyercményrészesüléssel biztosítottak **A.** osztaléktv szerint, mint 20 év óta, 1899-ben is az évi biztosítási díj 25%-át kapták készpénzben kifizetve. **B.** osztaléktv szerint (évenként emelkedő osztalék) **1897., 1898. és 1899.** években az összes, az egész biztosítási tartamon keresztül befizetett díjak **3%**-a, illetőleg az évi díjnak **9%, 12% és 15%**-a fizetett ki készpénzben.

Előnyös kiházasítási és vegyes biztosíték.

Olcso díjak, nagyon kedvező feltételek,
a képzelhető legnagyobb biztonság.

Prespektussal és felvilágosítással szolgál a fenti magyarországi vezérképviselőség, (a hová ügynökségek iránti ajánlatok is intézendők), valamint a társaság képviselője

Miskolczon: **Wexler Testvérek.**

Háztulajdonosok és építetők szives figyelmébe.

Van szerencsém tisztelettel tudatni, hogy a kőműves képesítési vizsgát letettem és mindenféle e szakmába vágó

kőműves-munkákat

elvállalok és szakszerűen elvégzem.

Az eddigi bizalmat megköszönve, kérem azt továbbra is részemre fentartani.

Tisztelettel

Papp János,
Vizköz-utca 22. szám.

5-8

Takarékos gazdasszonyok figyelmébe!

Mindazok, kik a husbevásárlásnál takarékoskodni akarnak, azok az

alanti mészáros üzletében vásároljanak.

Még pedig! készpénzért vásárlók kapnak egy kis könyvecskét és a husnemű súlya és ára be lesz vezetve, minden hó 1-én a kifizetett összegből 5%, vagyis minden forintból 5 kr. készpénzben visszafizetődik. Az ellenőrző-könyvecske ingyen adatik.

Husárak:

Marhahus	pecsenye	1 kg.	—56	Bőrös gyenge malaczhús	1 kg.	—52
	leveshús	1 "	—52	Növendék marhahús	1 "	—60
Borjuhús	eleje	1 "	—60	Zsir-szalonna	1 "	—48
	hátlaja	1 "	—60	Örölt hús	1 "	—52
Sertéshús	karélyas czomb	1 "	—44	Friss kolbász	1 "	—64
	a többi része	1 "	—40			

Naponta gyenge malaczsónkák és marhanyelvek kaphatók.

IFJ. OTROKOCZY VÉGH DANI

mészáros és hentes üzlete

Miskolcz, Nagy Hunyad-utca 58. sz., Forster-féle ház.

Sertések ölése naponta elfogadtatik.

Mindennemű vadat vásárlók és viszont elárúsítók.

Naponta jó házkészítési friss harka kapható.

Vh. 746. sz. 1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az edelényi kir. jbiróság 1899. évi V. 391/1. számú végzése következtében Terhes Lajos ügyvéd által képviselt Borsodmiskolci hitelbank s trsa javára Tolnay György s trsai ellen 80 frt, 108 frt s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás utján le- és felülfoglalt és 1110 frtra becsült lovak, sertések, gazdasági eszközök, takarmány, butorok stb.-ből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az edelényi kir. jbiróság 1899. V. 391/2. sz. végzése folytán 80 és 108 frt tőkekövetelés, ezek 5 és 6% kamatai és eddig összesen 69 frt 32 kr. bírósálg már megállapított költségek erejéig Tolnay Györgynél Jákfalán leendő eszközzésére 1900. évi február hó 3-ik napjának délelőtti 10 órája és Szabó Lajosnál Felső-Nyáradon 1900. évi február hó 3-ik napjának d. u. 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is elfognak adatni. Ezen árverés egyidejűleg Terhes Lajos 80 frt, Márkus Miksa 150 frt, Friedman Bertalan 203 frt 40 kr., 47 frt 77 kr., Borsodmiskolci hitelbank 190 frt, Gecse Pál 63 frt 65 kr., Johan Peterlongó 55 frt, a Salgótarjáni kölcsönös segélyző egylet 79 korona, Szántó Mór és trsa 24 frt, Becsi bizt. társaság 212 frt 28 kr., 55 frt 60 kr., 20 frt 60 kr., 48 frt 63 kr., 71 frt 85 kr. követelése s jár. iránt is elrendeltetik.

Kelt Edelényben 1900. évi január hó 18-án.

Lévay Károly,
kir. bírósági végrehajtó.

Escher Wyss és Társa gépgyár részv.-társ. Zürich.

Különleges gyártmány

jéggárak és hűtőgépek

szénsavval.

Képviselőség:

1-3

Dr. Wágner és társai EGYESÜLT GYÁRAK mint betéti társaság
Budapest, IX., Tinódy-utca 3. sz.

Jéggár- és hűtő-berendezések a legkülönbébb kivitelben és nagyságban
jéggárak, vágóhidak, sörgyárak, kórházak, csokoládégyárak, hentes-
üzletek, tejgazdaságok, sörraktárak, szállodák stb. stb. részére.
Kívánatra költségvetéssel és gyártási számvetéssel szivesen szolgálunk.